

כל עקרו של משג הלאמיות, כמו שהוא שגור ומצוי עתה בשוקנו, הלא כמו חדש ונר הוא בתוכנו, כמו מן החוץ בא לנו; דחיפות תנאי החיים התיצוניים גרמו לעורר בנו את יסוד ההקף הכללי של "העם כלו". לאמיות זו הלא סוף סוף אינה לגבי דין אלא בבחינת "שם משאל". אין לנו לאמיות שוביניית גרידא כשאר אמות העולם; לאמיותנו הלא היא תמיד גם קוסמופוליטית, תמיד גם אנושית-כללית וגם עולמית-כללית. כי אינה מיסדת על עניני חיי-השעה הרוחניים או החקריים, של דורות האמה - כמה שירבו ויארכו - בלבדם; כי האידיאלים העולמיים, הנצחיים, האינסופיים, האלהיים, אשר הבעו בראשית מטעו של עמנו ובאביב ממלכתו, גנויים הם בה ומקומים אותה. לעולם היו לנו בפנימיות רוחנו יחסים קרובים עם כל העמים קלם, כל האנושות הגדולה, כל מרחבי ההווה. לא בקבוצ מדיני, לא ביישוב חברתי, לא במשטר לאומי, אלא במדבר, במקום הפקר, השירה עלינו ד' אלהי ישראל ואלהי כל הארץ את שכינתו והנחילנו את תורתו שתור אתה על כל אמה ולשון ולא קבלוה²³, ואחר-כך "בקש משה רבנו שתשרה שכינה על ישראל ואלא תשרה שכינה על אמות העולם, ונתנה לו"²⁴, ושם נהיינו לעם לר' אלהינו כיום הנה²⁵, ושם נתנו לנו הקים ומשפטים צדיקים²⁶, סדרי חברה והנהגות מדינה, ומשם, ועל יסוד זה, הלכנו להתישב בארצנו וליסד את מדינתנו, ואז נאמר לנו כי כבוד ד' ימלא כל הארץ²⁷. מסורה נאה ומתאימה לזה מספרת²⁸ שבשעה שבבש יהושע את יריחו, תקן את תפלת השבח על הבדלנו משאר גווי הארצות ומשפחות האדמה והתקנה לתקן עולם במלכות שדי, וכי יכירו וידעו כל יושבי תבל "כי לך תכרע כל ברך, כי המלכות שלך היא". מלכות שלמה נכונה על כל ישראל, ויבן את בית ד', הבית הגדול^{28א} לשם ד' אלהי ישראל ואלהי כל הארץ, אשר השמים ושמי השמים לא יכללוהו, ובחנכו אותו במעמד כל ישראל הנקהלים ורשלימה מכל הארץ התפלל שיהי ד' אלהיו עמו, "לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, - וגם הנכרי אשר לא מעמד ישראל, למען דעת כל עמי הארץ, כי ד' הוא האלהים אין עוד"²⁹. אמר-כך הנביאים קלם למקצועותיהם וסגנוניהם השונים בדבר ד' אשר בפיהם, אחר-כך התכמים וכל גדולי ישראל וכל העם בכל ארצות פוזריו ודורות גלותו, - עם מרחבי האפקים הקוסמופוליטיים האדירים הפרוכים יחד עם קדשת האמה ומסירות הנפש על קיומה ומעמדה.

וכהיום הזה שאלו את כל אדם פשוט והמוני מישראל, את כל ילד תמים שנתגדל ביהדות ולא בגויות, וראו את עולמו המוסרי אם אינו מוצא בקרבו, עם כל היותו מבודל ומרתק מן הגוים ועם כל תעבו את הגוי עם הגויות שלו, - יחסי קרבה פנימיים בינו, בן האמה הישראלית, ובין כל בן עם ולשון, כל הנבא בצלם, כל הגוים קלם; יחסים הנעוצים ביעודים הלאומיים-המשיחיים לכל גוניהם. לאמיותנו היא לאמיות-קוסמופוליטית, ומתאחדות הן הלאמיות והקוסמופוליטיות בעם הגדול כהתאחד באדם הגדול ההכרות המגבולות עם אשר למעלה מכל גבולים. וכי נבא אתה להחיות את תרבותנו, הרוחנית והגשמית, ולהשפיל את רוחנו הפנימי ולקבוע לנו נסחת לאמיות מודרנית, המצויה בשלטון השוק של אירופה, הלא היה לא יהיה כדבר הנהו פי אנהו רק אחת משתי אלה נוכל: להתרומם למרומינו הנשאים, לכונן את כל מלא חיינו הלאומיים בכל עזם מתוך ההופעה הגלויה באיזו מדה, פחותה או יתרה, של התגלות כח הענין האלהי בנו בכלליותנו או של שאיפתנו האידאלית ותאור-נפשנו אליו, - או, בגבור עלינו מצוקת הקעה ומאפל מכסה הצלמות יעד מאד, לרדת עד עפר, לשבת דומם במחשכים כמו במצב של התכוצות וחניטה, השומרת על חיותנו וגדולנו בכח נקדת השאיפה האלהית הפנימית המאירה במעמקי תהומות נשמתנו ומדריכתנו את דרך קיומנו בכל אותם תנאי החיים הקשים והקרים עד יעבר ועם, הצללים ינוסו, וכאור בקר ישוב וירח שמשנו, ואור ד' יחדש בעורינו, לרוממנו, לעודדנו ולשקחנו כימות עננינו³⁰. אבל מצב של בגליות בינונית, של הסתפקות-במועט קבועה, אין לנו ולא יוכל להיות בשום אופן. ובבואנו לחלוט על שיבת שבותנו, על גאלתנו ופדות נפשנו, ולסל את מסלת חיינו הלאומית לשם זה, לא בבטלנות והזיקה חולנית של "מאשריאליות" גסה מבלה-עולם, לא בגלליות לאומית אירופית, נמצא את הבסיס הממשי לחלומותינו ומפעלינו אלה. כי דוקא המרחיקה והד-הרוממות של לאמיותנו העצמית המקורית, שבהם יגלה שתופנו האדיר עם כל האנושיות וכל ההווה, של גדל-רוחנו האלהי הפנימי - מקורה ויסודה, דוקא הם יבססו לנו את כל אלה. דוקא הם יכוננו לנו את מעמד לאמיותנו המיוחדת.

(עמ' 18 - עמ' 19 בספר)

קדש הוא בטובת כל הישפי הריאה והשומרת ברייתו הוא המצויא אי-יפול את תהילתו של העבודה אשר לנבחרים אבי-ישראל אשר לנבחרת יתכן לעד במלכות

במה ספר חולדות אדם, שהוא כל היל בטרותי. ואני שואש הישראל יורד
 הוא מן השמים. בקורה טפסו-המורד הליון של אהבת כל יוצרו בתוכנו האידאלית
 תאווה, המתרוממת לאהבת ד' בצורה הזכה השלמה סוד לשה וזה את
 כל השניות השמיות היות עויות וטורות אשר מעולם. כפי פנות
 לביא מן ההודים ענא-עם טבעה, שחמה מנגלה בעולם-החיים כפי חשב האור
 שהלכותיה המגולות נביאת בעולם, שוא יסוד אורו-שיל-החיות, שחזקו אור
 מהני האמנה אור הוצריי ושלום-העולמים על דגלו תנה תמיד לכל האדם
 ולכל הקיום.
 אותם האובלים, שום רואים טיפני-צקרות בבנת-ישראל, מתוך-לבם
 וברו כראוי להם. שהרי דומה היא בנותו הנאצלה-קדש לאשה צערת שלא יודת
 ננים לגתמה. כחשובה של בוריאק להשא מינא, ועליה הלא מלה נבנו למחולל
 ומוליד צויר בביר בית.
 (עמ' 18 - עמ' 19 בספר)